

VASARIS

Tifė

Reikia pripažinti: apimtas nevilties, tampa platesnių pažiūrų žmogumi.

Išties mačiau šio buto privalumus. Vaivorykštės spalvų pelėšiai nuo virtuvės sienų nusišveis, ir per gana trumpą laiką. Patrešusius čiužinius pakeisčiau – kainuotų visai nebrangiai. Ir tikrai galėčiau įsikalbėti, kad už klozeto augantys grybai sukeltų gaivumo ir šviežumo pojūtį.

Deja, Gertė ir Mo nebuvo apimti nevilties ir nė nebandė mąstyti pozityviai. Sprendžiant iš veidų, jie buvo pakraupę.

– Negali čia gyventi.

Tai ištarė Gertė. Ji stovėjo suglaudusi aukštakulnius ir stipriai prispaudusi prie šonų alkūnes. Regis, stengdamasi užimti kuo mažiau vietos, demonstravo, kaip jai nemalonu čia būti. Gertės plaukai buvo susukti į nedidelį kuoduką ir prismeigti, kad, einant į teismą, netrukdytų užsimauti advokatės peruko. Vaizdas būtų buvęs juokingas, jei būtume šnekėjęsi ne apie mano gyvenimą.

– Tifė, turėtų būti ir kitų pigių siūlymų, – susirūpinęs tarė Mo, atsitraukdamas nuo vandens šildytuvo. Jis atrodė dar la-

biau išsitaršęs nei paprastai, įspūdį stiprino ir prie barzdos prikibęs voratinklis. – Šitas dar klaikesnis už tą, kurį matėme vakar.

Pasidairiau nekilnojamojo turto agento, – laimė, jis mūsų negirdėjo, nes rūkė „balkone“ (ant įlinkusio kaimynų garažo stogo, tikrai netinkamo vaikščioti).

– Nesiruošiu apžiūrinėti dar vienos skylės, – dirstelėjusi į rankinį laikrodį, pareiškė Gertė. Buvo aštunta ryto, o devintą jai reikia pasirodyti karališkajame Sadarko teisme. – Turi būti kokia nors kita išeitis.

– Mes *tikrai* galėtume ją priimti, – bene penktą kartą nuo šeštadienio siūlė Mo.

– Ar nesiliausi? – riktelėjo Gertė. – Tai nebūtų ilgalaikis sprendimas. Be to, Tifė pas mus netilptų, turėtų miegoti stacionomis. – Ji suirzusi pašnairavo į mane. – Gal galėtum sumažėti? Jei būtum bent metro septyniasdešimt penkių, pakištume po valgomoju stalu.

Nutaisiau gailią veido išraišką, bet pamaniau, kad mieliau gyvenčiau čia nei beprotiškai brangiame Mo ir Gertės bute, į kurį jie bendrai investavo praėjusį mėnesį. Iki tol niekada negyveno kartu, netgi kai studijavome. Nerimavau, kad jų draugystei ateis galas. Mo buvo netvarkingas, išsiblaškęs ir, nors gana smulkus, turėjo antgamtinį gebėjimą užimti nepaprastai daug erdvės. Gertė pastaruosius trejus metus gyveno neįtikėtina tvarkingame bute, tokia nepriekaištingame, kad atrodė lyg sukurtas kompiuteriu. Baiminausi, kad, susidūrus šiems dviem gyvenimo būdams, Vakarų Londonas sprogs.

Bėda ta, kad jei jau nuspręščiau nakvoti pas ką nors ant grindų, lengvai galėčiau grįžti pas Džastiną. Tiesa, ketvirtadienį vienuoliktą nakties oficialiai atmečiau šią galimybę.

Man reikia judėti į priekį ir kam nors įsipareigoti, kad nebe-
galėčiau grįžti.

Mo pasitrynė kaktą ir klestelėjo ant nykios odinės sofas.

– Tife, galėčiau paskolinti šiek tiek...

– Nenoriu iš tavęs skolintis, – išrėžiau griežčiau, nei keti-
nau. – Klausykit, man *trūks plyš* reikia šią savaitę apsispręsti.
Gyvensiu čia arba bute su šeiminku.

– Norėjai pasakyti, vienoje lovoje su šeiminku, – pataisė
Gertė. – Ar galiu paklausti, kodėl tokia skuba? Nesakau, kad ne-
sidžiaugiu. Tik kai pastarąjį kartą tave mačiau, susigūžusi tupė-
jai ir laukei, kada teksis užsukti tas, kurio vardo nevalia minėti.

Iš nuostabos net krūptelėjau. Ne dėl Gertės jausmų – jie-
du su Mo niekada nemėgo Džastino. Jiems nepatiko, kad te-
bgyvenu pas jį, nors jo beveik nebūdavo namie. Tik buvo
neįprasta, kad Gertė tiesiai šviesiai apie jį prakalbo. Po pas-
kutinės susitaikymo vakarienės, per kurią visi keturi mirtinai
susivaidijome, praradau viltį, kad jie kada nors sutars, ir išvis
lioviaus kalbėjusi apie Džastiną su Gerte ir Mo. Sunku at-
sikratyti senų įpročių, pavyzdžiui, įpročio vengti diskusijos
apie žmogų, su kuriuo jau esi išsiskyęs.

– Beje, kodėl ieškai *tokio* pigaus buto? – nekreipdama dė-
mesio į įspėjimą Mo žvilgsnį, paklausė Gertė. – Žinau, kokia
apgailėtina tavo alga, bet, Tife, juk už keturis šimtus per mė-
nesį Londone neįmanoma nieko rasti. Ar tikrai gerai pagalvo-
jai? Ar viską apsvarstei?

Garsiai nurijau seiles. Jutau, kad Mo mane atidžiai stebi.
Nekas turėti bičiulį psichoterapeutą – galima sakyti, Mo yra
akredituotas minčių skaitytojas, niekada neišjungiantis savo
supergalių.

– Tife? – švelniai kreipėsi jis.

O velnias, turėsiu jiems tai parodyti. Nėra kitos išeities. Geriausia iškart ir greitai, tarsi plėštum pleistrą, lįstum į šaltą vandenį ar praneštum mamai, kad svetainėje sukūlei kokią nors puošmeną.

Išsitraukiau telefoną ir suradau feisbuko žinutę.

Tifė,

Labai nusivyliau dėl vakarykščio tavo elgesio. Pranokai pati save. Tifė, tai mano butas – galiu užėti kada noriu ir su kuo noriu.

Tikėjau, būsi dėkinga, kad leidau pasilikti. Žinau, išsiskirti tau buvo sunku – ir žinau, kad dar nesi pasiruošusi išeiti. Bet jei manai galinti nustatinėti man taisykles, tai pats metas susimokėti nuomą už pastaruosius tris mėnesius. Ir nuo šiol teks mokėti visą sumą. Patricija sako, kad naudojiesi manimi, pusvelčiui gyvendama mano bute. Iki šiol visada užstodavau tave, bet po vakarykščio tavo išsišokimo pradėdu manyti, kad ji teisi.

Džastinas xx

Perskaičius žodžius „naudjiesi manimi“, susuko pilvą, nes tikrai neketinau to daryti. Tiesiog nesuvokiau, kad šįkart jis mane iš tikro paliko.

Mo pirmas baigė skaityti.

– Vadinasi, ketvirtadienį jis vėl „užėjo“? Su Patricija?

Nusukau akis.

– Džastinas teisus. Tikrai gražiai pasielgė, kad leido taip ilgai gyventi pas jį.

– Keista, – burbtelėjo Gertė, – maniau, jam patinka, kad esi šalia.

Ji tai ištarė su nuostaba, bet ir man panašiai atrodė. Atrodė, kol gyvenu pas Džastiną, dar ne viskas baigta. Juk iki šiol jis visada anksčiau ar vėliau sugrįždavo. Bet... ketvirtadienį susipažinau su Patricija. Nuoširdžia, be galo žavia ir net gana miela moterimi, dėl kurios Džastinas mane paliko. Anksčiau nebuvo jokios kitos moters.

Mo paėmė mane už rankos, Gertė už kitos. Taip kurį laiką stovėjome, nekrepdami dėmesio į už lango rūkantį nekilnojamojo turto agentą, ir netgi leidau sau mažumėlę paverkti – po vieną didelę ašarą kiekvienam skruostui.

– Šiaip ar taip, man reikia išsikraustyti, – išlaisvinusi rankas ir nusišluosčiusi akis, linksmai pasakiau. – Ir kuo greičiau. Net jei užsimanyčiau likti ir rizikuoti, kad jis vėl atsives Patriciją, neišgalėčiau sumokėti nuomos. Aš skolinga Džastinui krūvą pinigų ir tikrai nenoriu dar giliau bristi į skolas, atvirai tariant, man įgriso gyventi iš kito kišenės, taigi... taip. Teks rinktis arba šitą, arba butą su šeimnininkais.

Mo ir Gertė susižvelgė. Gertė skaudžiai nusivylusi užsimerkė.

– Na, čia tikrai negali gyventi. – Ji atsimerkė ir atkišo ranką. – Dar parodyk tą reklamą.

Išjungiau Džastino laiškutį, įjungiau „Gumtree“ svetainės skelbimą ir padaviau mobilųjį.

Išnuomojamas saulėtas dviejų kambarių butas su erdviu miegamuoju Stokvelo rajone, nuoma – 350 svarų per mėnesį, įskaičiuojant mokesčius. Galima apsigyventi iškart, trumpiausias terminas – pusė metų.

Butą (ir lovą) reikės dalytis su dvidešimt septynerių metų paliatyviosios slaugos darbuotoju, kuris naktimis dirba, o

savaitgaliais išvyksta. Bute būna tik pirmadieniais–penktadieniais, nuo devintos ryto iki šeštos vakaro. Kitu laiku butas jūsų! Idealu žmogui, dirbančiam nuo 9 iki 5.

Jei norite apžiūrėti butą, kreipkitės į L. Tvomi.

Kontaktiniai duomenys žemiau.

– Tife, tau reikės dalytis ne tik butu, bet ir lova. Dalytis lova *keista*, – susirūpinęs tarė Mo.

– O jei tas L. Tvomi – vyras? – paklausė Gertė.

Tam buvau pasiruošusi.

– Visiškai nesvarbu, – ramiai atsakiau. – Mes niekada kartu neatsidursime lovoje – ir netgi bute.

Labai panašiai kalbėjau teisindamasi, kodėl pastarąjį mėnesį gyvenu pas Džastiną. Pasijutau kiek nejaukiai.

– Tifane, tu miegosi su juo! – pranešė Gertė. – Visi žino pirmą bendro gyvenimo taisyklę – turi miegoti su savo buto draugu.

– Nemanau, kad tai turima galvoje. – Šyptelėjau puse lūpų. – Gerte, klausyk, „miegoti vienoje lovoje“ kartais reiškia...

Gertė ramiai atlaikė mano žvilgsnį.

– Ačiū, Tifane, supratau.

Gertė nukreipė rūstų žvilgsnį į Mo ir tas liovėsi kikenęs.

– Sakyčiau, pirmoji taisyklė yra ta, kad buto draugai turi patikti vienas kitam, – gudriai tarė Mo ir jo rūstus žvilgsnis vėl nukrypo į mane. – *Ypač* tokiomis aplinkybėmis.

– Be abejo, pirmiausia susitiksiu su tuo žmogumi. Jei nesutarsime, nesikraustysiu ten.

Kiek patylėjęs Mo linktelėjo ir spustelėjo man petį. Įsivyravo tylą, kokia paprastai būna po sunkaus pokalbio, kai

visiems palengvėja dėl to, kad šneka baigta, ir atsikvepiama iš dėkingumo, kad išvis pavyko pasikalbėti.

– Puiku, – tarė Gertė. – Puiku. Daryk, kaip tau reikia. Matyt, bus geriau, nei gyventi šitame jukinyje. – Ji išdrožė iš buto, paskutinę akimirką dar grįžtelėjo į agentą, kaip tik žengiantį iš balkono. – O jūs, – garsiai pasakė, – esate visuomenės atmata.

Jai trinktelėjus laukujes duris, agentas sumirksėjo. Stojo ilga, nejauki tyla. Agentas užgesino cigaretę.

– Na, ar imsite?

Į darbą nuėjau anksti ir iškart susmukau ant kėdės. Šią akimirką rašomasis stalas man atrodė lyg namai. Jis buvo tikras nebaigtų darbelių uostas, ten riogsojo daiktai, per sunkūs autobusui vežti namo, gėlių vazonai, sustatyti taip, kad pamatytčiau besiantinantį žmogų anksčiau, nei jis pamatys mane. Jaunesnieji darbuotojai mano vazoninių augalų sieną laikė įkvepiančiu vidaus dizaino pavyzdžiu. (Iš tikro tereikia pasirinkti augalus, kurių spalva tokia pat kaip tavo plaukų – mano atveju raudona, – ir pasilenkti (arba sprukti) pamačius ką nors artėjant tavęs link.)

Pirmas dienos darbas buvo susitikti su Katerina, viena mėgstamiausių mano autorių. Katerina rašo apie mezgimą ir nėrimą. Jos knygos yra nišinės. Rankdarbiai ir meistravimas – mūsų leidyklos „Atgrubnagis“ specializacija. Nusidažyk patalynę, pasisiūk suknelę, nusinerk lempos gaubtą, visus baldus pasidirbk iš kopėčių... Tokie ir panašūs dalykėliai.

Man patiko čia dirbti. Tik tuo galėčiau paaiškinti, kodėl jau trejus su puse metų esu redaktoriaus pavaduotoja, uždirbu mažiau, nei reikia pragyventi Londone, ir nė nemėginu

taisyti padėties, tarkime, ieškoti vietos pelningai dirbančioje leidykloje. Gertė tikindavo, kad man stinga ambicijų, bet tai netiesa. Man visada patiko rankdarbiai. Vaikystėje dienų dienas skaitydavau arba perdarinėdavau žaislus: perdažydavau Barbei plaukus, išpuošdavau sunkvežimiuką. O dabar pelnausi iš skaitymo ir darbelių.

Na, gal ne visai pelnausi. Tik šiek tiek uždirbu. Tiek, kad susimokėčiau pajamų mokesčių.

– Tife, patikėk, nėrimas – tai lyg spalvinimas, – įsitaisiusi geriausiame pasitarimų kambaryje ir išdėdėsi kitos knygos planą, pranešė Katerina.

Stebeilijausi į pirštą, kurį ji buvo nukreipusi į mane. Mūvėjo maždaug po penkiasdešimt žiedų ant kiekvienos rankos, bet dar nespėjau išsiaiškinti, ar tarp jų yra vestuvinių ar sužadėtuvių (įtariau – jei Katerina tokių ir turi, tai veikiausiai ne vieną).

Katerina buvo ekscentriška, bet pakenčiamai. Šiaudų spalvos plaukus pindavosi į kasą, oda įdegusi, bet kažkodėl tai jos nesendino, neužsičiaupdama pasakodavo istorijas, kaip septintajame dešimtmetyje įsilauždavo į namus ir prisiusiodavo ant daiktų. Kadaisė buvo tikra maištininkė. Ir net šiais laikais nedėvėjo liemenėlės, nors liemenėlės tapo patogios ir moterys liovėsi kovojusios dėl valdžios, juk dabar tą už mus daro Bijonsė.

– Skamba neblogai, – pasakiau. – Gal galėtume įdėti paantraštę su žodžiu „sąmoningas“? Juk tai sąmoninga veikla, tiesa? Ar nesąmoninga?

Katerina atlošė galvą ir nusikvatojo.

– Ak, Tife, tavo darbas juokingas! – Ji meiliai paplekšnojo man per ranką ir pasiėmė rankinę. – Kai sutiksi tą mažvaikį

Martiną, pasakyk, kad pramoginiame laive tikrai nevesiu pamokėlių, jei neturėsiu žavios jaunos asistentės.

Suaimanavau. Supratau, kur lenkia Katerina. Jai patikdavo temptis mane į paskaitas, kur reikėdavo gyvo modelio parodyti, kaip, kuriant apdarus, išmatuoti žmogų. Kadais padariau lemtingą klaidą – jai neradus asistentės, pasiūliau savo paslaugas. Nuo tada pageidaudavo tik manęs. Viešųjų ryšių skyrius troško, kad Katerina dalyvautų renginiuose, todėl ir man neduodavo ramybės.

– Katerina, per daug norite. Aš su jumis neplauksiu.

– Bet juk nemokamai! Tife, žmonės už tai ploja tūkstančius!

– Jūs aplankysite tik Vaito salą, – priminiau. Martinas jau buvo man pranešęs. – Be to, tai bus savaitgalį. O aš savaitgaliais nedirbu.

– Tai ne darbas, – spaudė Katerina, rinkdama užrašus ir bet kaip grūsdama į rankinę. – Tai smagus šeštadieninis pasiplaukiojimas su bičiuliais. – Ji trumpam nutilo. – Su mani, – patikslino. – Juk mes draugės, ar ne?

– Aš – jūsų leidėja! – atšoviau, gindama ją iš kabineto.

– Tife, gerai pagalvok! – nė kiek nesutrikusi per petį šūktelėjo Katerina. Išvydo Martiną, drožiantį tiesiai į mus iš už spausdintuvų. – Mielasis Martinai, be jos aš to nedarysiu! Įkalbėk!

Tai tarusi, išėjo, drumsto stiklo durys užsidarė.

Martinus atsigrėžė.

– Man patinka tavo batai, – šyptelėjo žaviai.

Nusipurčiau. Negalėjau pakęsti Martino iš Viešųjų ryšių skyriaus. Per susirinkimus mėgdavo kartoti „imkimės veiksmų“ ir spragsėdavo pirštais rinkodaros vadybininkei Rubei,

kurią laikė savo padėjėja. Jam buvo vos dvidešimt treji, bet nusprendė, kad, atrodydamas vyresnis, sėkmingiau sieks aukštų postų, todėl nutaisydavo bjauriai pašaipų balsą ir su direktoriumi šnekučiuodavosi apie golfą. Bet mano batai tikrai pasakiški. Violetiniai „Dr. Martens“ stiliaus aulinukai, ištapyti baltomis lelijomis, prie jų prasikrapščiau beveik visą šeštadienį. Kai mane paliko Džastinas, talentas rankdarbiams dar labiau atsiskleidė.

– Ačiū, Martinai, – tariau, vogčiomis slinkdama prie savo rašomojo stalo, kur jaučiausi saugi.

– Lila minėjo, kad ieškai kur gyventi, – tarė Martinas.

Dvejojau. Gerai nesupratau, kur jis kreipia. Jutau – nieko gero nelauk.

– Mudu su Hana – moterėle iš rinkodaros, vis besišaipančia iš mano aprangos stiliaus – turime laisvą kambarį. Tikriausiai matei feisbuke, bet, pamaniau, bus neprošal ir gyvai pasakyti. Lova viengulė, bet... na, šiuo metu, kiek žinau, tau tai neturėtų trukdyti. Kadangi mes draugai, su Hana nusprendėme, kad galime jį pasiūlyti už penkis šimtus per mėnesį, neskaitant mokesčių.

– Tu labai malonus! – tariau. – Bet aš *ką tik* radau.

Na, lyg ir radau. Beveik radau. O Dieve, jei L. Tvomi mažes nepriims, regis, teks gyventi su Martinu ir Hana. Bet jau ir taip leidau su jais ištisas darbo dienas! Atvirai tariant, man to per akis. Kai bandžiau įsivaizduoti, kaip Martinas vaikoši mane, kad sumokėčiau nuomą, o Hana rytais nužiūrinėja košė apdrabstytą mano „Adventure Time“ pižamą, ryžtas (jau ir taip netvirtas) išsikraustyti iš Džastino buto kaip reikiant sumenko.

– A, na ką gi. Teks ieškotis kito žmogaus. – Martino veide

atsirado sukta šypsenėlė. Jis suprato, kad jaučiuosi kalta. –
Atsipirktum, jei plauktum su Katerina į tą...

– Ne.

Jis demonstratyviai atsiduso.

– Dieve, Tife, juk tai nemokama išvyka! Argi nemėgsti ke-
liauti laivu?

Tikrai mėgau laivus ir plaukiodavau, kai tik nuostabu-
sis dabar jau buvusysis mane pasiimdavo. Nutvieksti saulės,
apsvaigę iš meilės, lėkdavome iš vienos Karibų salos į kitą.
Apžiūrinėdavome Europos miestus, o tada grįždavome į lai-
vą ir mažulytėje kajutėje pasakiškai mylėdavomės. Prisikimšę
pilvus prie švediško stalo, tįsodavome denyje, žiūrėdavome,
kaip virš galvų ratus suka kirai, ir tingiai šnekučiuodavomės
apie būsimus vaikučius.

– Jau nebe, – pasiėmiau telefoną. – Atsiprašysiu, turiu pa-
skambinti.

2

Leonas

Telefonas suskambo kaip tik tą akimirką, kai daktarė Patel rašė vaistus Holei (leukemija sergančiai mergaitei). Ne laiku. Labai ne laiku. Daktarei Patel nepatinka, kai kas nors trukdo, ir ji tai aiškiai parodo. Turbūt užmiršo, kad budžiu naktimis, taigi aštuntą ryto turėjau išeiti namo, bet vis dar esu čia, dirbu su ligoniais ir niurzgomis gydytojais, pavyzdžiui, su daktare Patel.

Žinoma, skambutį atmečiau. Įsidėjau į galvą: reikės išklaudyti balso paštą ir pasikeisti skambučių toną – tada nereikės jo gėdytis (šis vadinasi „džaivas“ ir tikrai yra per linksmas hospiso aplinkai. Nesakau, kad sergant nevalia linksmintis, tik šie du dalykai ne *visada* dera).

Holė: Kodėl neatsiliepei? Ar mandagu taip elgtis? O jei skambina tavo trumpaplaukė mergina?

Daktarė Patel: Priešingai, nemandagu lankyti ligonius, neišjungus mobiliuko garso. Išvis stebiuosi, kad tokiu laiku kas nors gali skambinti.

Ji pusiau suirzusi, pusiau pralinksėjusi dirstelėjo į mane.

Daktarė Patel: Hole, turbūt jau pastebėjai, kad Leonas ne labai šnekus.

Tai tarusi, tarsi sąmokslininkė palinko prie mergaitės.

Daktarė Patel: Vienas registratūros darbuotojas sukūrė tokią teoriją. Jis sako, kad Leonas kiekvienai pamainai turi ribotą žodžių kiekį ir tokiu paros metu jau būna juos išnaudojęs.

Į tai atsakyti nesiteikiau.

Jei jau prakalbome apie trumpaplaukę merginą... vis dar nepasakiau Kėjai apie savo sumanymą dėl kambario. Neturėjau laiko. Be to, vengiau neišvengiamo konflikto. Šįryt būtinai reikės paskambinti.

Naktis buvo rami. Ponui Prajorui atlėjo skausmas ir jis pradėjo pasakoti, kaip apkasuose pamilo vyrą: žavų tamsiaplaukį Džonį Vaitą, kurio smakras kaip iškaltas, o akys šelmiškai žibėjo. Romanas tęsėsi visą karo purtomą vasarą, paskui vyrai išsiskyrė. Džonis Vaitas dėl kontuzijos buvo paguldytas į ligoninę ir jiedu nebesusitiko. Ponui Prajorui grėse dideli nemalonumai (homoseksualumas buvo nesuderinamas su kariuomenės tvarka).

Jaučiausi pavargęs, siaubingai troškau kavos, bet, ir perdavęs pamainą, pasilikau su ponu Prajoru. To vyro niekas nelanko, o jis mėgsta pašnekėti, kai turi jėgų. Nepavyko išsisukti nuo pono Prajoro numegzto šaliko (keturiolikto). Atsisakyti galiu tik ribotą skaičių kartų, o ponas Prajoras mezga taip greitai, kad vis susimąstau, kam mums reikėjo to pramonės perversmo. Neabejojau – jis darbuojasi greičiau už mašiną.

Žiūrėdamas praėjusios savaitės „Virtuvės šefą“ ir kirsdamas kenksmingą antrą kartą pašildytą vištienos kepsnelį, išklaušiau balso pašto pranešimus.

Balso paštas: Sveiki, ar čia L. Tvomi? O, velnias, jūs negalite atsakyti – vis užsimirštu, kad šneku į balso paštą. Gerai, laikysiuosi prielaidos, kad jūs – L. Tvomi. Čia Tifė Mur, skambinu dėl skelbimo „Gumtree“ svetainėje – norėjau pasiteirauti dėl kambario. Žinot, mano draugai mano, kad keista dalytis viena lova, nors ir skirtingu laiku, bet man tai netrukdo, jei tik jums netrukdo, atvirai tariant, bet ką padaryčiau, kad tik už tokią kainą galėčiau kaipmat gauti butą Londono centre. [Tyla] O Dieve, tikrai ne bet ką. *Daugybės* dalykų nepadarčiau. Aš ne... Ne, Martinai, ne *dabar*, negi nematai, kad kalbu telefonu?

Kas tas Martinas? Vaikas? Ar ši sakinio nesurezganti moteriškė, kalbanti Esekso tarme, ruošiasi į mano butą atsivesti vaiką?

Balso paštas kalbėjo toliau: Atleiskit, tai mano kolega, jis nori, kad plaukčiau pramoginiu laivu su vidutinio amžiaus dama, pasakojančia pensininkams apie nėrimą vašeliu.

Na, ne tokio paaiškinimo tikėjau. Be abejo, jis ne toks blogas, bet kelia daug klausimų.

Balso paštas kalbėjo toliau: Klausykite, paskambinkite ar parašykite, jei kambarys vis dar laisvas. Esu nepaprastai tvarkinga. Nesimaišysiu jums, be to, turiu įprotį vakarienei prisigaminti dvigubai, taigi, jei mėgstate naminį maistą, galėsiu palikti.

Ji padiktavo savo numerį. Pačiu laiku prisiminiau, kad reikia užsirašyti.

Moteriškė baisiai įkyri. Kėja pasius ir dėl to, kad ji moteris. Bet iki šiol skambino tik du žmonės: vienas paklausė,

ar man netrukdytų ežiukas (atsakiau: ne, jei tik negyventų mano bute), o kitas tikrų tikriausiai buvo narkotikų prekeivis (ne, nesu greitas smerkti, bet jis pasiūlė įsigyti narkotikų). Man reikėjo tų papildomų 350 svarų per mėnesį, kad be Kėjos pagalbos susimokėčiau Selui. Ir tai buvo vienintelis įgyvendinamas planas. Beje, aš niekada nesusitiksiu su ta įkyrėle. Namie būsiu tik tada, kai nebus jos.

Parašiau:

Sveika, Tife. Ačiū už skambučių. Būtų puiku susitikti ir susitarti dėl buto. Gal šeštadienio rytą? Iki!
Leonas Tvomis.

Graži paprasto žmogaus žinutė. Atsispyriau norui pakamantinėti apie Martino siūlomą kelionę laivu, nors knietėjo. Ji beveik iškart atsakė:

Labas! Puiku. Tai 10 ryto pačiame bute? x

Geriau 9, antraip užmigsiu! Na, iki pasimatymo.
Adresas skelbime. Su nuoširdžiausiais linkėjimais,
Leonas.

Na štai. Atlikta. Nebuvo sunku. 350 svarų per mėnesį jau beveik kišenėje. Teliko pranešti Kėjai.